

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1855-03-01)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1855-03-01)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 358. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000105.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til V. Nicolaysen.

1. Marts 1855

Kære Ven!

At de forlangte Manuskripter kom saa sildigt, er ikke nærmest min Skyld. De to af dem — og de, hvorom der fornemmelig kunde være Tale, vare nemlig ude at vandre, og ved Laan og Fremlaan fast blevne uopsporlige. Jeg rykkede og s. 359rykkede, men kunde ikke faae de første Laanere til at gjøre sig nogen videre Ulejlighed, og da de endelig kom tilsyne og bleve afskrevne, var det allerede for sildigt. Imidlertid har jeg sendt dig disse værdiløse Papirer for 14 Dage siden. «Medgift og Modgift» egner sig naturligviis ikke til Carnevalsbrug. «Børnekomedien» maa sikkert først oversættes paa Norsk, da Børnesprog altid er Dialekt, og «Tragedien», som, ypperlig spillet, gjorde Virkning her, er i sig selv saa ubetydelig, at du vel neppe vil kunne forstaae den.

Jeg har faaet Besøg af din Broder og har besøgt ham igjen. Skjøndt I ikke i det Ydre ligne hinanden, er der dog noget Nicolaysensk over ham, som har fornøjet mig, noget (bliv ikke rød) fiint og urbant, som, — hvis jeg maa sige det, ellers ikke er den meest fremtrædende Egenskab hos dine brave Landsmænd. Med Hensyn til disse staaer jeg dog fast ved min gamle Bekjendelse, at hvis jeg ikke var Dansk, vilde jeg helst være Norsk, og hvis nogensinde en saadan Ulykke ramte os, at vi bleve slugte af Russerne eller Preusserne, saa vilde jeg søge Ly bag eders Fjelde. Dette Foraar vil maaskee i visse Maader være afgjørende for hele Nordens Fremtid, og jeg har endnu det Haab, at vi alle tre denne Gang skulle vælge den rigtige Vej, efterat vi i saa lang Tid ved kortsynet Politik have ødelagt os selv og hinanden.

Zinck er da bleven Skuespiller. Han har optraadt s. 360to Gange paa det kongelige Theater med stort Bifald som Arv i «Henrik og Pernille» og Peer i «Rekrutten», og jeg tænker, han er vis paa at blive ansat. Grisen er bleven Candidat og har bevaret sin Livlighed uformindsket og sin Helbred nogenlunde uskadt, saa Vennekredsen har særdeles Grund til at være ved godt Mod. Lille Rømer slider sine korte Been endnu kortere ved megen Informeren i forskellige Skoler, Knudsen synes at sidde dybt inde i Theologien, og Heise optræder (det bliver mellem os) i forskellige Familier som en meget farlig Hjerteknuser. Et nyt og stort Lys har Studenterverdenen i de sidste Aar faaet i Vilhelm Rode, der som humoristisk Taler er noget aldeles Glimrende, medens ogsaa Richardt (der læser ivrig Theologi og i denne Tid har mistet sin Moder) viser betydelige Gaver i samme Retning, samt truer med at bringe Undertegnede i Forglemmelse som Visedigter. Støttede paa disse store Kræfter, paa Guldberg, Zinck, Wengel, Mantzius, Voltelen, Ploug og mig agte ogsaa vi at holde et stort Carneval i Casino i denne Maaned, og jeg tænker nok, vi skal hamle op med Kunstnerne o. s. v., som ville gjøre os Rangen stridig.

Hauges Oversættelse af «Macbeth» tilfredsstillende mig ikke. Efter en saa pretentiøs Fortale og efter Hagbergs svenske og Foersoms danske Oversættelse (thi kun Hexescenerne og Portnerens ditto er efter Schiller, det Øvrige efter Originalen) maatte man — synes mig — vente noget langt s. 361Bedre. Men den gode Mand har i sin philologiske Begejstring glemt, at der til at oversætte et saadant Digterværk hører en Digteraand, et øvet Øre for det Metriske, et Talent til at behandle sit eget Sprog o. s. v., og alt det forekommer han mig at mangle, og jeg anseer det efter denne Prøve for rimeligt, at han aldrig faaer det. Fru Collets Novelle har jeg ikke faaet læst endnu, men hvis det er den ubekjendte Forfatterinde til tidligere Noveller (I Hjemmet og Vandringen o. s. v.), saa veed jeg, at hun fortæller smukt og naturligt. — Erik Bøgh har skrevet et Stykke, som staaer langt over hans tidligere, det er i alt Fald det første Arbejde af ham, som jeg har brudt mig om, — en lille sjællandsk Idyl, «Fastelavnsgildet», uden Udsmykkelse og Sentimentalitet, men morsom og sand. Hauchs «Eventyr i Ørkenen» er, paa en uheldig engelsk Episode nær, et meget poetisk og værdifuldt Arbejde — læs det! — Fra Vilhelm Bøgh har jeg haft et prægtigt Brev, han begynder at forsone sig med Trønderne. Hilsen til alle — meest til dig selv.

Din

C. Hostrup.